

ЕРИН КЕЛИ

ДУМА
СРЕЩУ
ДУМА

НА КОГО ЩЕ ПОВЯРВАШ?

Превод от английски
Десислава Сивилова

AMG
PUBLISHING

София • 2020

Erin Kelly

HE SAID/SHE SAID

Copyright © 2017 by ES Moylan Limited
All rights reserved.

© Десислава Сивилова, превод, 2020

© Таня Минчева, Kontur Creative, дизайн на корицата, 2020

© AMG Publishing, издател, 2020

Всички права на български език запазени!

Не се разрешава копирането или възпроизвеждането на книгата
или на части от нея без писменото съгласие на AMG Publishing.

ISBN: 978-619-7494-16-7

На сестра ми Шона

Пълното слънчево затъмнение има пет фази.

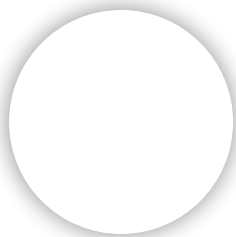
Първи контакт: Лунната сянка застъпва слънчевия диск. Слънцето изглежда така, сякаш е отхапано парче от него.

Втори контакт: Слънцето е закрито почти изцяло от Луната. Последните слънчеви лъчи се процеждат между лунните кратери, поради което застъпващите се небесни тела наподобяват диамантен пръстен.

Пълна фаза: Луната изцяло закрива Слънцето. Това е най-драматичната и злокобна фаза от пълното слънчево затъмнение. Небето притъмнява, температурите падат, а птиците и животните често се смълчават.

Трети контакт: Лунната сянка започва да се отдръпва и Слънцето се показва отново.

Четвърти контакт: Луната вече не закрива Слънцето. Затъмнението приключва.

Стоим рамо до рамо пред зацапаното огледало. Отраженията ни не се поглеждат в очите. И тя е в черно като мен и пак като мен очевидно е подбрала дрехите си старателно и с уважение. Не сме подсъдими, поне не официално, но и двете знаем, че в подобни случаи жените винаги биват съдени.

Кабинките зад нас са празни, с откренати врати. В съда това минава за уединение. Свидетелската скамейка не е единственото място, където трябва да подбиращ всяка дума.

Изкашлям се и звукът отеква от фаянса по стените, които възпроизвеждат съвършената акустика на фоайето в умален мащаб. Тук навсякъде се носи ехо. Из коридорите кънти институционалната врява от отварящи и затварящи се врати и скърцащи колички, с които се превозват твърде тежките папки с документи. Високите тавани улавят думите ти и ги запрашат обратно под различни форми.

Съдът със своите обширни пространства и грамадни помещения парадира с мащабите си. Умишлено е, с цел да ти натякне собствената ти незначителност в сравнение с могъществото на наказателната правосъд-

на машина, да отслаби опасната, сияйна мощ на изречениите под клетва думи.

Времето и парите също изопачават. Правосъдието гълта средства; да осигуриш нечия свобода струва десетки хиляди лири. Сред публиката в залата Сали Болкъм носи бижута на цената на малък лондонски апартамент. Дори от кожата на съдийското кресло лъха на пари. Почти се усеща оттук.

Но тоалетните, както навсякъде, заличават различията. Тук в дамската тоалетна механизмът за пускане на водата пак си е счупен, сапунът в диспенсъра е свършил, а вратите не се заключват както трябва. Неизправните казанчета капят шумно, което не позволява дискретен разговор. Ако исках да кажа нещо, щеше да се наложи да викам.

Оглеждам я от горе до долу в огледалото. Правата ѝ рокля крие извивките ѝ. Моята коса, лъскавата ми дълга коса, която беше първото, което Кит хареса у мен, и твърдеше, че я виждал дори в тъмното, е стегната в кок на тила като на провинциална учителка. И двете изглеждат даме... „хрисими“ е може би най-точната дума, макар че никога досега не съм я чувала за себе си. Никой не би разпознал в нас момичетата от фестивала – момичетата, боядисали лицата и телата си в златно, за да танцуват и да вият под Луната. Тези момичета вече ги няма, и двете са мъртви посвоему.

Отвън се затръшва тежка врата и двете подскачаме. Осъзнавам, че и тя е не по-малко притеснена от мен. Най-накрая отраженията ни срещат погледи и всяка безмълвно задава на другата въпросите, твърде важни – твърде опасни – да бъдат изречени на глас.

Как се стигна дотук?
Как се забъркахме в това?
Как ще свърши всичко?

Първи контакт

1

Лора

18 март 2015 г.

Лондон е най-силно засегнатият от светлинно замърсяване град във Великобритания, но дори и тук, в северните предградия, в четири сутринта се виждат звезди. Лампата в таванския ни работен кабинет не свети и не ми е нужен телескопа на Кит, за да различа Венера; бледосинята планета виси на лунния сърп като обича.

Градът е зад гърба ми; има изглед към покривите на сградите в предградията, сред които изпъква Александра Палас. През деня той е викторианско чудовище от ковано желязо, тухли и стъкло, но в малките часове е шип в небето, чиято телевизионна кула завършва със светеща червена точка. Нощен автобус в същия цвят преминава по иначе безлюдния път през парка. В тази част на Лондон кипи живот двацет и четири часа в де-нонощието, в по-голяма степен дори от Уест Енд. Затвори ли последната турска дюнержийница, полската пекарна вече получава първата си стока. Не заживях тук по свой избор, но сега ми допада. Суматохата осигурява анонимност.

Два примигващи самолета пресичат курсовете си. На долния етаж Кит спи дълбоко. Ще пътува той, а аз съм тази, която не може да мигне от нерви. Отдавна не съм спала цяла нощ, но безсънието ми в момента няма нищо общо с бебетата в корема ми, които танцуват стъп върху пикочния ми мехур и ме будят с ритници. Кит веднъж описа реалния живот като скучните моменти между две затъмнения, но за мен това е безопасното време. Бет на два пъти прекоси света, за да ни открие. Набиваме се на очи само когато пътуваме. Преди две години наех частен детектив и го предизвиках да ни намери, използвайки само документацията, останала от предишните ни животи. Не успя да ни проследи. А щом той не успя, никой друг не би могъл. Поне не и Бет, нито дори човек с възможностите на Джейми. Минаха четиринайсет години, откакто последното му писмо стигна до мен.

Това е първото пълно затъмнение, което Кит ще гледа без мен от тийнейджърските му години насам. Дори затъмненията, които се наложи да пропусне, пропусна заедно с мен, заради мен. В моето състояние пътуването не е препоръчително, затова съм благодарна, че бременността ми дава оправдание да си спестя това изживяване, макар че се боя до смърт за Кит. Бет го познава. Познава и двамата ни. Знае, че ако го нарани, това ще ме съсипе.

Гледам как Луната бавно залязва. Проследявам хода ѝ преднамерено, като част от грижливо подбраната терапия – осъзнатостта на настоящия момент би трябвало да възпре паническите атаки, преди да ме обземат. Издайническият първи симптом е налице: неусетното

изправяне на всички косъмчета по кожата ми, усещането, че някой прокарва по ръцете ми ефирен шал. Наричат го соматично оплакване – физическо проявление на психологическа травма. Тази терапия би трябвало да ми помогне да разгранича соматичното от психическото. Заигравам се да свързвам точките на съзвездията. Ето го Орион, едно от малкото съзвездия, които всеки може да разпознае, а малко по на север са Плеядите, на които е кръстен съседният квартал.

Залюлявам се напред-назад от пети на пръсти, като се съсредоточавам върху нишките на килима под босите ми стъпала. Кит не бива да ме вижда разтревожена. Като начало това ще провали пътуването му и после ще ми предложи още психотерапия, а там вече достигнах предела си. Не може да напреднеш кой знае колко, ако криеш тайна като моята. Психотерапевтите винаги твърдят, че разговорите са поверителни, сякаш икейската им кушетка е свята изповедалня. Но аз трябва да призная нарушение на закона и не бих могла да се доверя на никого. За извършеното от мен няма давност в тази страна, няма и в сърцето ми.

Когато дишането ми се успокоява, се извърщам от прозореца. Достатъчно светло е да видя картата на Кит. Не оригиналната, разбира се, тя беше унищожена, а старателна възстановка. Огромна релефна карта на света, осеяна с криви от червен и златист конец, измерени до последния милиметър и залепени с характерна прецизност. Златните дъги бележат затъмненията, които вече е видял; червените онези, които се очаква да видим до края на живота си. Част от ритуала е връщането вкъщи след всяко пътуване и подмяната на червения конец със

златен. (Типично в негов стил, Кит е изчислил продължителността на живота си въз основа на семейната история, начина си на живот и съвременните тенденции и е предвидил, че след деветдесет немощта ще му попречи да пътува. Ще гледаме последното си затъмнение през 2066-а.)

Преди години Бет прокара пръсти по първата карта и тогава ѝ разказах за плановете ни.

Чудя се къде ли по света е тя сега. Понякога се чудя дали изобщо е жива. Никога не съм желала смъртта ѝ – въпреки всичко, което ни причини, и тя беше жертва – но често ми се е искало да можеше да бъде – предполагам, точната дума е – „изтрита“. Няма как да разбере. Пуснете в търсачката „Елизабет Тейлър“ и вижте колко далеч ще стигнете, преди актрисата или писателката да объркат изцяло търсенето ви. И употребата на умалителното „Бет“ не стеснява особено кръга. Тя, изглежда, е изчезнала също толкова сполучливо, колкото и ние.

Не съм търсила новини за Джейми от години. Твърде неловко ми е след моето участие в цялата история. Кръстоносният му поход в публичното пространство се отплати и потърсиш ли името му тези дни, престъплението излиза, но само в предпочитания от него контекст. Първите няколко попадения засягат кампаниите му, подкрепата, която оказва на несправедливо, а и на справедливо обвинени мъже, призивите за анонимност до произнасяне на присъдата. Така и не успявам да прочета повече от няколко реда, без да ми се догади. Обаче трябва да съм в течение, затова се справих с проблема, като си настроих гугъл известяване, което свързва името му с единствената дума, която е от значение. Няма

смисъл да пускам комбинирано търсене на неговото име и това на Бет; нейната доживотна анонимност е гарантирана. Такъв е законът независимо от изхода на подобни дела. Тя извади късмет, предполагам – донякъде всички извадихме – че делото предшестваще появата на социалните мрежи и виртуалната нравствена полиция, чийто кървав спорт е идентификацията.

Светлината на площадката ми подсказва, че Кит се е събудил. Поемам си дълбоко въздух, бавно издишам и съм спокойна. Преодолях тази атака. Навивам ръкавите на пуловера, с който съм облечена. На Кит е и не ми стои добре, но поне ми става, а и, изглежда, от години предпочитам удобни дрехи. Още преди да зачена, заради стероидите се сдобих с бюст и ханш за пръв път в живота си, но още не съм свикнала да обличам тяло с извивки.

Слизам по стълбите, заобикаляйки кашона с разглобените бебешки кошари на площадката. Като се прибере Кит, трябва да превърнем стаята на Джуно и Пайпър в задната част на къщата в детска. Досега ме възпираха суеверията, нежеланието да правя каквото и да било, преди пътуването да завърши успешно.

Намирам го седнал в леглото, проверява прогнозата за времето на телефона си, а светлата му медночервена коса стърчи във всички посоки. Думите „Не отивай“ се канят да изскочат от устата ми. Увереността, че ще остане, ако го помоля, е достатъчна причина да го пусна.